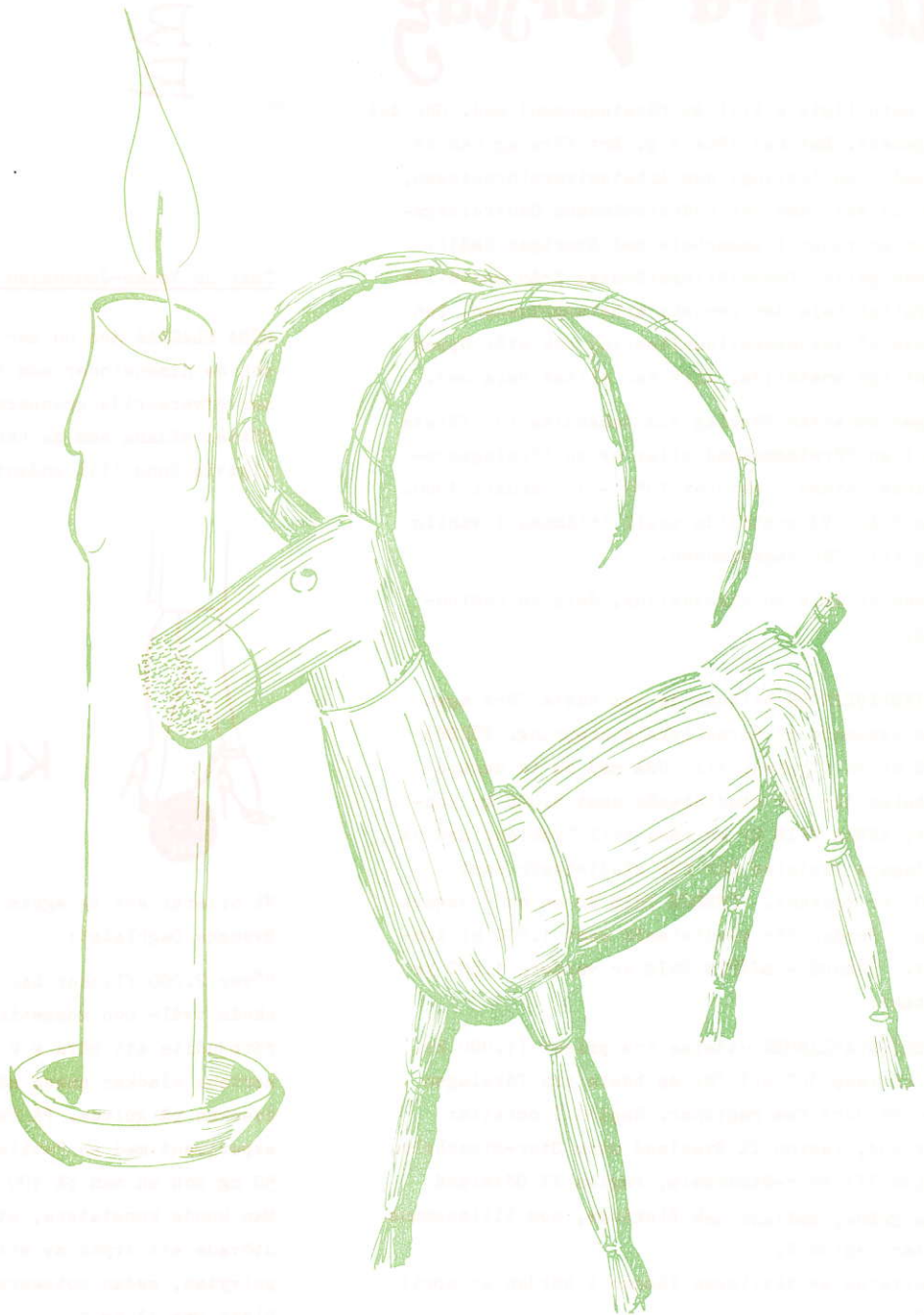

TROLLUNGEN

ett pro förlag

DRAKEN ?

Ett bra förslag

går Ni naturligtvis till Er företagsnämnd med. Gör det gärna genast. Det kan löna sig. Ert förslag kan då komma med i en tävling, som Arbetsgivareföreningen, Landsorganisationen och Tjänstemännens Centralorganisation anordnar i samarbete med Sveriges Radio. Tävlingen gäller Förbättringsförslag från anställda och omfattar hela den svenska arbetsmarknaden. Den tar sikte på vardagsrationalisering och står öppen för samtliga anställda. Alla kan alltså vara med.

Tävlingen omfattar förslag som behandlas för första gången i en företagsnämnd eller av en förslagskommitté under tiden 1 oktober 1959 - 15 januari 1960. Förslag från CVA anställda skall inlämnas i vanlig ordning till företagsnämnden.

Tävlingen är dels en rikstävling, dels en regiontävling.

I RIKSTÄVLINGEN belönas de sex bästa förslagen utan avseende på deras lokala ursprung. FÖRSTA PRIS är en flygresor till USA med ca 14 dagars vistelse där för studiebesök samt 5.000 kr kontant. ANDRA PRIS är en resa till Tyskland med ca 10 dagars vistelse där för studiebesök samt 2.500 kr kontant. TREDJE PRIS är en ca 7 dagars resa i Norden för studiebesök samt 1.500 kr kontant. FJÄRDE - SJÄTTE PRIS är vardera 1.500 kr kontant.

I REGIONTÄVLINGEN utdelas tre priser (1.000 kr, 500 kr resp 300 kr) för de bästa tre förslagen inom vardera fem regioner. Region I omfattar Norrland, region II Svealand utom Stor-Stockholm, region III Stor-Stockholm, region IV Götaland utom Skåne, Småland och Blekinge, som tillsammans bildar region V.

Resultaten av tävlingen lämnas i början av april 1960.

HÖGA KLACKAR
ÄRO
NU
MER
ÄN
NÅGONSIN
EN
VOGUE
I
PARIS

Text ur Vecko-Journalen 1914 (Burt har ritat efter tidningens bild)

HÖGA KLACKAR äro nu mer än någonsin en vogue i Paris, och de dimensioner som de antaga, börja allt mer och mer öfverskrida gränserna till det absurda. Ett par fötter sådana som de här ofvan afbildade höra lyckligtvis ännu till undantagen.

Klackar nu...

Vi citerar ett telegram från London, infört i Svenska Dagbladet:

"Över 2.000 flickor har av sin arbetsgivare, den kända tvål- och kosmetikfirman Lever Brothers, förbjudits att bära såk stilettklackar. Den sortens klackar anses nämligen göra för stor åverkan på golven. På fabriken har man gjort experiment med en "stilettklack-flicka" som vägde 50 kg och en man på 100 kg med vanliga klackar. Man kunde konstatera, att flickan för varje steg utövade ett tryck av ett ton per kvadrattum av golvytan, medan motsvarande siffra för mannen blott var 13 kg."

VID LÄGERELDEN

Färliga jämförelser

Furiren hade utsett värnpliktige Carlsson till ständigt föremål för sina spydigheter. Denne Carlsson var utrustad med alldeles ovanligt stora fötter, samtidigt som försynen begåvat furiren med en ovanligt stor näsa. Furiren hade fått den uppfattningen, att Carlssons fattningsgävor voro särskilt kläna. Vid en övning utbrast han:
- Det enda Carlsson blivit begåvad med, är visst ett par stora fötter!
Carlsson genmålde stilla:
- Jag tycker det kan vara just detsamma, om begåvningen sätter sig i fötterna eller mitt i ansiktet!

Mot andra breddgrader

Ett kompani är ute och marscherar. Löjtnanten riktar en fråga till en man i ledet.
- Åt vilket håll marscherar vi nu?
- Åt söder.
- Hur kan ni veta det?
- Det känns varmare, löjtnant!

Ordning i matsalen

Efter en matstreck skulle dagofficeren enligt order visa intresse för de åtande soldaterna och höra deras synpunkter.
- Är ni mätt?
- Nej, löjtnant.
- Har ni inte fått tillräckligt med mat?
- Jo, löjtnant.
- Är det något fel med maten?
- Nej, löjtnant.
- Men varför i all världens namn är ni då inte mätt?
- Jag har inte ätit än, löjtnant.

Permissionsansökan

Kompaniets kommissarie var en permissionssugen läderagent, vars världsmannauppträdande aldrig motsvarade hans formuleringförmåga i skrift. En torsdag lämnade han följande anhållan:
- Nu är det absolut tvunget att jag får fara hem till affären ett slag igen. När jag varit borta, har min fruga varit tvungen att uppehålla förbindelsen med åtta återförsäljare, och det står hon inte ut med i längden . . .

Monolog vid maten

En vpl sitter och äter köttbullar. Av någon oförklarlig anledning har en stump av ett snöre råkat hamna i en av bullarna, varför ynglingen blir högst uppbragt och utbrister:
- Di kunne väl för faen sela å, innan di mal kråka!

Aftonvisitation på "sjukan"

Det har kommit en sjuksyster till sjukstugan. Hon är ung, ny och söt. Olsson har ont i halsen och är så hes, att han knappast kan tala. Han går till sjukstugan, öppnar dörren och viskar fram:
- Är doktorn inne?
Sjuksystemen rodnar och viskar tillbaka:
- Nej, men kom in bara!

Yrkesfärdighetens faror

- Finns det någon här, som är lärare i det civila?
Folkskolläraren Franzén från Elmeboda vädrade morgonluft och anmälde sig genast:
- Ja, det är jag, sergeant!
- Det var bra det, då kan Franzén göra ren svarta tavlan.

Historisk sym

Fanjunkaren svär över alla papper på expeditionen och talar för sig själv:
- Både dom haft så förb-t mycke skrivande under tretti-åriga kriget, så hade det nog hållit på än!

Den bibelsprängde

På ett regemente i Småland fanns en allvarligt sinnad krigare, som i varje situation brukade ha ett bibelspråk till reds. En dag hade en oxe råkat förirra sig in på kaserngården, och några beskäftiga officerare fick brått att mota ut kråket. En fänrik fick i förbifarten syn på vår allvarlige vän och ropade ironiskt till honom:
- Nå, vad säger vår bibelsprängde vän om det här?
Lugnt och värdigt svarade denne:
- Han kom till de sina, men de mottogo honom icke.

Knapp-exercis

Batterichefen är en mycket noggrann herre, när det gäller mannarnas klädsel, och vid varje uppställning är han särdeles noga med att alla knappar äro ordentligt knäppta. En morgon, då han föreföll mer än vanligt lättretlig, började han som ofta vid uppställningen nagelfara klädseln och upptäckte, att en man glömt att knäppa en knapp. Men han märkte inte, att en av hans egna knappar var oknäppt. Han kommenderade i från ton:
- Knäpp knappen, 412!
- Skall ske, löjtnant, svarade 412, stegade fram och knäppte löjtnantens oknäppta knapp . . . . .

På markenteriet

- Jag skall be att få en kaffe utan wienerbröd!
- Wienerbröd har vi inte. Kan du inte ta en kaffe utan bullar i stället?

Hälsningskyldighet

Civilklädde kapten Hamilton möter på gatan en av mannarna på hans batteri. Denne hälsar inte, och kaptenen går emot honom och frågar:
- Varför hälsar ni inte?
- Jag vet inte, vem min herre är?
- Känner ni inte er kapten?
- Förlåt, kapten, men jag måtte ha varit sjuk den dan, kapten var på batteriet!

Telefontjänst

En vpl sitter vakt på expeditionen sent en kväll. Några kamrater har roat sig med att ringa och skämta med honom ett par gånger. Telefonen ger ifrån sig ytterligare en ilsken signal. Telefonposten tar luren och ropar otåligt:
- Det var då ett förbaskat ringande!
En barsk röst:
- Vad är det ni säger karl, vet ni vem det är ni talar med?
- Nää.
- Det är översten.
Paus.
- Vet översten, vem det är översten talar med?
- Nää.
- Gudskelov och tack för det!
Varpå posten lade på luren.

Flerstjärnigt

Soldaten Berglund höll på att plocka sönder en pistol, då ett högre befäl närmade sig.
- Vad har ni där, frågade denne.
- En kulsprutepistol, major.
- Känner ni inte till gradbeteckningarna?
- Jovisst, major.
- Nå, vad har jag för grad?
Berglund tittade närmare efter.
- Överstelöjtnant, major, kom svaret.

Det var en gång ett vackert slott i en vacker stad i ett vackert land. Bakom slottet låg den allra äldsta delen av staden. Den genomkorsades av små idylliska kanaler, och över kanalerna ledde små broar. Broarna voro inte breda, men med god vilja kunde även mycket storvuxna personer mötas på dem.

Så hände det sig emellertid en dag att hovstallmästaren och överste köksmästaren kommo gaende från var sitt håll mot samma bro.

"Ei donc! Man känner stallukten på långt håll. — Måntro han har vett att stiga at sidan, den där kuskförman", sade överste köksmästaren för sig själv och sköt fram magen. "Den där flottige stekvändaren skall väl ändå ha förstånd att gå ur vägen för mig", tänkte hovstallmästaren i sin tur och sköt också fram magen.

Så klevo de båda upp på bron, och med sänkta blickar stegade de rakt mot varandra, tills magarna möttes. Övertygade var och en om sin egen värdighet höjde de båda en aning på ögonbrynen, sköto ut magarna ytterligare och sökte gå vidare. Då detta visade sig omöjligt, och det var uppenbart att ingen

ännade ge vika, började de med minsta möjliga eftergift i sidled att skruva sig förbi varandra.

När inte heller detta lyckades, höjde de åter på ögonbrynen. "Min herre", sade hovstallmästaren . . . "Min herre", sade överste köksmästaren . . . "Plums", sade kanalen, när de båda föllo i.

De många trafikanter som samlats på ömse sidor om kanalen blevo först bestörta över att två så fina herrar föllo i vattnet. Men sedan skrattade de gott och skyndade vidare över bron, som nu åter var fri för passage. Och någon anmärkte: "Tänk att de blevo lika våta båda två oavsett rang och värdighet."

— Ja, min son, så kan det gå när rangsjuka och styvsinhet få växa sig alltför stora, sade den gamle.

— Var det inte magarna som blevo för stora, undrade den lille lyssnaren.

— Det är ofta samma sak, sade den gamle leende, men inte ens den största mage skjuter framom näsan på sin bärare, om denne artigt bugar för sin nästa.

Det är inte alltid prestigebegäret uppträder i så påtaglig form och så omedelbart får sitt straff. Ofta verkar det som ett smygande gift, som fördärvar andan inom ett företag, försämrar arbetsprestationerna och förorsakar dyrbara störningar i företagets funktion, minskar dess konkurrenskraft och försämrar försörjningsläget för de anställda. Det är inget fel att ha en egen åsikt — tvärtom — men det är en dumbet att inte lyssna på andras. — Lagg den personliga prestige på hyllan!

EN RESA

av

Bo Engdahl

Det är kallt - så där ända in i baljan kallt. Jag fryser och muttrar lite över att bussen aldrig tycks vilja infinna sig. Vi är några stycken frusna själar, som står utanför Konsum vid Kungsörsvägen och trampar i väntan på den där sabla eländiga bussen. Det är mörkt och grått, men det börjar ljusna i sydost. Klockan är bara tjugo i sju, så det må vara en förlåtet om ens dåliga morgonhumör ger sig tillkänna. Skall inte bussen komma snart.

Två gubbar, som står strax intill mig, pratar omsättningskatt - stackars jäklar, har de inget annat att tala om; de där fyra procenten är väl ..... Ah, äntligen, där kommer bussen. Den svänger upp på Kungsörsvägen nere vid Kämpes kiosk, och det tar ännu en liten stund innan den är framme.

Bromsarna gnisslar lite innan bussen stannar, och dörren går upp. ----Joho, ja - det är som vanligt - füllepickat. Här gillar det att pressa på för att komma innanför dörrarna. Vi som för en stund sedan stod och frös, har nu alldeles glömt kylan - vi har plötsligt fått andra intressen - vi skall nu armbåga oss in i bussen. Se upp, här kommer en annan. Undan för oss! Sådärja - äntligen helskinnad inne och med en djup suck slät dörren igen bakom våra ryggar. Det är sannerligen inte lätt att vara dörr heller. Skulle nu Karlsson vara snäll och kliva av min, redan förut, ömma tå. Tack. Bussen ruskar på sig, brummar lite, ruskar igen och så bär det iväg. Efter att ha lämnat den sista bebyggelsen vid Kungsörstullen bakom ett sotmoln från bussens avgasrör, breder hela den stora slätten mot Ekbacken ut sig framför oss. Dessa väldiga naturscenerier, som rullar upp - detta stycke vild västmanländsk obygd ---- skulle jag ha kunnat se, om jag slapp att stå i denna, efter alla konstens regler, hopspikade plåtlåda. Denna skakapparat, som nu rusar förbi tegelbruket, jagar vidare. Inte för att jag såg något tegelbruk, men civilisationens framåtsträvare, herrar tekniker, har ordnat det så bra, att man känner tegelbruket - känner det på lukten.

Nu är det bäst att hugga tag i något att hålla sig i. Chauffören börjar snart bromsa in för att stanna vid stoppskylten, innan han kör ut på rike-sexan. Det gnisslar och skakar, bussen stannar, släpper förbi några bilar på riksvägen, brummar till och rullar vidare. Snart är vi förbi Ekbacken. Strax innan flygfältet svänger vi in till höger och en hundra meter längre fram stannar bussen. Vi är framme.

De andra busspassagerarna och jag knallar omtumlade ut ur detta plåtvidunder efter att ha varit med om en händelselös resa. En bussresa till jobbet. Klockan är tio i sju, och en ny arbetsdag stundar.

KORT OM SPORT

IFFA anordnade under hösten en stor tävling. Anders Wadström lovade referat. Han har ju haft en hel del annat att stå i, så det må vara honom förlåtet, att referatet har uteblivit. Tack vare Manne Andersson kan vi redogöra för resultatet av pistolskjutningen.

Pistolskjutning den 20.9.59

1.	E Dahlberg	IFFA	168	poäng
2.	S Hansson	CVM	161	
3.	L Hedlund	CVV	160	
4.	S Andersson	CVM	160	
5.	T Nyrén	IFFA	157	
6.	J A Olsson	"	156	
7.	N Persmar	"	155	
8.	O Johansson	CVV	154	
9.	M Andersson	IFFA	153	
10.	I Gorgne	CVV	150	
11.	L Ingvaldsson	"	147	
12.	O Norling	CVV	145	
13.	L Rydberg	"	145	
14.	J Wirselius	IFFA	145	
15.	H Skogh	CVM	134	
16.	H Wistedt	"	131	

Mästerskapet

1.	E Dahlberg	338	poäng
2.	N Persmar	337	
3.	T Nyrén	319	

FMK anordnade under hösten ett stort bilrally. Sven-Erik Lundahl lovade referat. Han har ju en hel del annat att stå i så det må vara honom förlåtet, att referatet har uteblivit. Manne Andersson var inte med i tävlingen.

DITT OCH DATA KRING PERSONALFESTEN

Så där en kvart över sex på lördagsmorgonen den 21 november plockade vi fram ett par lådor i Bergsinfarten. Ernstsson radade upp biljetterna till personalfesten. FCPF:s kontaktmän skulle hämta ut dem kl 6,30. Göransson senior var ute i god tid, men sedan blev det just ingen brådska förrän framemot kl 7. Då blev det riv och ravsa. På några minuter var det över. Ernstsson hade inte en kvällsbiljett kvar.

Vi gick upp och fick en kopp fika på mässen. Wadström snackade. - Jag vet inte om det är barnsligt, men jag tycker det är kul att gå upp så här en morron och stå och dela ut biljetter. Det är något utöver det vardagliga. De som inte upplever något sådant, går miste om en hel del.

Sådan är han, Wadström. Han är med där för att han tycker det är roligt. Ingen av oss anade, vad som skulle hända om en timma. Biljettruseriet, raseriet. En del kontaktmän hade av olika anledningar försummat att hämta biljetter. Telefonerna ringde. Biljetter - b i l j e t t e r - B I L J E T T E R . Kvällsbiljetter fanns inte att uppbringa. Vi samlade ihop oss i festkommittén till en snabbkonferens. Beslut: 70 extra biljetter släpps ut. Det berättigade till revybesök på eftermiddagen och dans på kvällen. Trycket lättade betydligt. Efterfrågan på kvällsbiljetter höll dock i sig. Eskil Pettersson låg sjuk i förkyllning. Tolv kompisar ringde och frågade om han möjligen tänkte vara sjuk på lördagen. Alla ville överta hans biljetter!

Hårt jobb fixa film som slog

"Höstsalong 1959" inleddes med en filmstump, som knep massor av applåder. Knappast någon av revypubliken anade väl, att två man offrat ungefär 75 arbetstimmar för att framställa denna film på 115 meter med en visningstid av 4 min. Rune Larsson berättar.

- Wadström visste inte vad han satte i gång med, när han kom och talade om "några bilder" till revyn. Det visade sig snart, att 35 mm film var enda löningen. Lars-Ture Ljungdahl kom med i spelet. Han satte i gång med sin gamla stumfilmskamera och på min lott kom framkallningsproblemet. Vi hade aldrig tidigare framkallat så lång film, men med hjälp av CVA:s och privata resurser ordnades den saken. Frugans varpa var sista utvägen vid torkningen. Efter varje tagning klipptes filmen och provkördes. Därpå planerades nästa tagning. Mest nattsack på Stures biografum. Så blev det hopklippning till lagom speltid och klart för premiär.

Menuett blev succé för Fritz och hans folkdansare

Gustaf Fritz tycker att det kan behövas något som lugnar ner i en revy. Förra året introducerade han med framgång folkdansen. Nu dansades en menuett till musik ur Mozarts Don Juan.

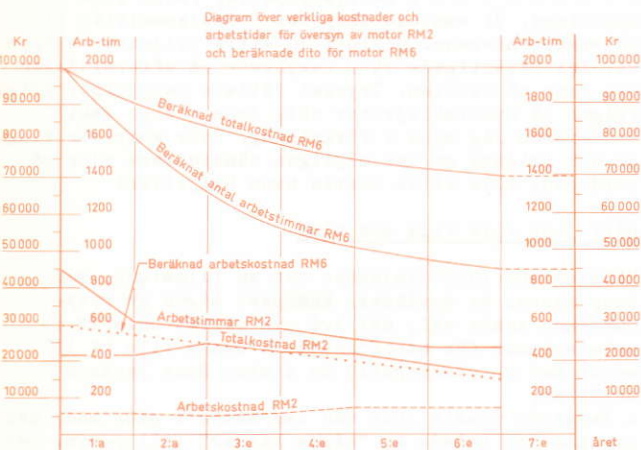
- Det var svårt, säger Fritz, att få dans och musik att stämma. Varje steg måste ordnas upp. Men det gick bra tack vare det intresserade och lättlärdas danslaget. Den enda likheten med folkdanserna är att menuetten dansas av ett lag. Här dansas allt så sirligt och mjukt. Turerna är inte så svåra att lära in, men stegen är mycket invecklade. Allt gick ju dock bra och jag har nog aldrig varit så belåten, som nu när allt var lyckligt över. Vi kommer nog igen med dessa gamla danser.

Flygets personalfest nu tradition

Vi skall inte här gå in på programmet i sin helhet. Alla vet ju att revygruppen spelade professionellt och gladde på rätt sätt. Alla vet att man dansade till Klings och Holmbergs orkestrar och att man dansade till halv två på natten. Det finns mycket, som ingen vet. T. ex. om hur Winberg och Boman med Anne-Maries hjälp dekorerade lokalerna i Folkan. En hel natt gick åt. Ingen vet vilket jobb tio man från Arboga Bryggeri hade för att få in den stora öltunnan i Rotundan. Att det gjordes utan kostnad bör vi buga och tacka för. Ingen vet något om alla andra frivilliga insatser, men det är heller inte nödvändigt, ty ingen går och väntar på tack. Alla har gjort det för att det är roligt att vara med. En sak är säker - personalfesten kommer att leva kvar. Den började för tre år sedan en aning trevande, kom igen förra året som en succé och blev en stor succé också i år. Nu går vi alla och väntar på nästa års fest. Sätt i gång FOPF och FCTF. Det är snart dags.!

"Bara en blåslampa"

Denna bild skulle egentligen ha varit införd i Bergtrollen som illustration till Henry Jerbys artikel med ovanstående rubrik. Den kunde inte införas där utan hamnade i stället här.

Den förstående fanjunkaren

En vpl träder in på en expedition för att avlämna ett kuvert till fanjunkaren, som var känd för sin tunga.

- Stå inte där vid dörren, utan kom hit fram med det, sade fanjunkaren.

Soldaten såg på sina leriga marschkängor och svarade:

- Ja, se jag har så smutsiga fötter.

- Det gör inget, genmälte fanjunkaren, behåll kängorna på, så syns det inte!

Den plikttrogne furiren

Det var ett stimmigt supgille på furirrummet. Larmet övergick långt efter tystnadssignalen till stilla frid med tomma flaskor och sovande befälspersoner.

Från alla logementena hördes lugna snarkningar då dagunderofficeren kvicknade till liv och anade sina förgätna plikter. På ostadiga ben trädde han in i närmaste logement, tände ljuset och mötte yrvakna och förvånade ansikten, som undrade vad den fulle furiren kunde vilja dem klockan tre på natten.

- Lugn, sade furiren, jag skulle bara kontrollera att det var släckt ....

Gamla goda tiden

Regementet skall på manöver och regementschefen inspekterar trossens fordon.

- Nå, kapten, frågar han trossbefälhavaren, vad innehåller lådorna i den här vagnen?

- Officerarnas punsch, överste!

- Och lådorna i vagnen intill?

- Officerarnas punsch, överste!

- Men ni kunde väl ha skickat åtminstone hälften med järnväg.

- Det är redan gjort, överste!

Rätt svarat

- Vad skulle Karlsson göra om höjdriktaren vid kanonen fick huvudet bortskjutet?

- Ingenting, fänrik!

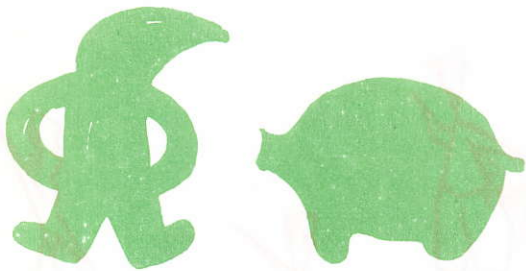
- Men man måste väl i all fridens dar ta initiativ, varför skulle Karlsson inte göra någonting?

- Det är jag som är höjdriktaren, fänrik!!!!

Order för bad

- I dag är simbadet reserverat för vårt kompani kl 1400 men nu är det inte meningen, att ni skall springa och drunkna en och en, utan det skall vara alla på en gång och under mitt kommando!

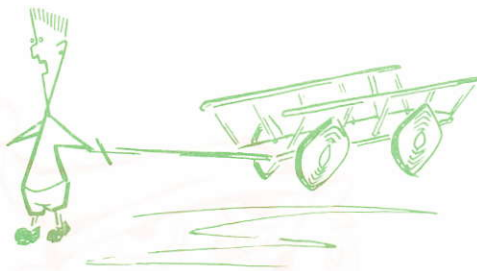
BARNENS TROLLJUL

BRUMMELIPLUTT PÅ RYMMARSTRÅT

Berättad av Old Jim

Illustrerad av Bo Engdahl

Om du går vägen förbi där jag bor och så går en bit till och så en bit till och så en bit till, då kommer du till en liten stuga. Den är rödmålad och har vita knutar. Där bor en pojke, som heter Brummeliplutt och hans syster Brummeliskutt. Han är 4 år och har alldeles guldgult hår. Hon är 8 år och kan hoppa precis så högt och så långt hon vill. Så är hon väldigt stark också. Brummeliplutt tycker att det är kul att ha en så duktig syster. Nu ska du få höra hur det gick en gång, när Brummeliplutt var lite olydig. Brummeliplutt hade en pinnkärra, som han lekte mycket med. En dag tog han kärran och gav sig i väg långt hemifrån. Han gick en bit och så en bit till och så en bit till och till slut så gick han förbi just där jag bor.

När jag tittade ut, såg jag Brummeliskutt komma hoppande med långa skutt. Hon var ute och letade efter sin bror. När hon fick se Brummeliplutt, kramade hon om honom och så lyfte hon upp honom i kärran och drog hemåt. Hon gick en bit och så en bit till.

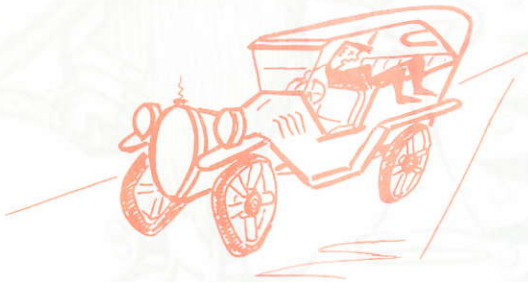

Då kom farbror Anders på moped och körde förbi dem. Han stannade och sa så här: - "Om du min flicka binder fast kärran i pakethållaren och sedan sätter dig här bakom mig, så får ni skjuts båda två." Brummeliskutt band fast kärran och så bar det i väg.

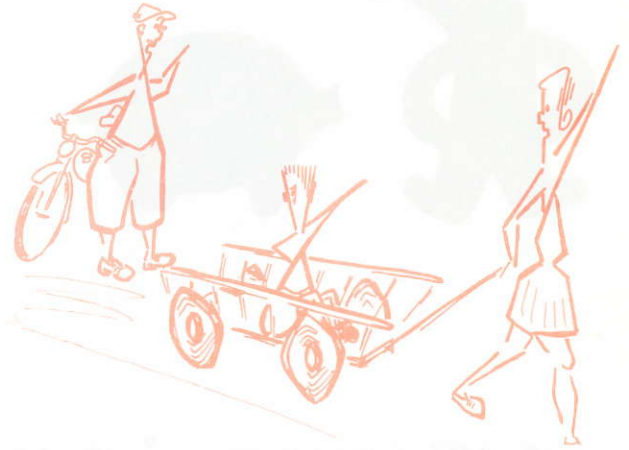
Så åkte de en bit, men då stod en häst mitt i vägen. Farbror Anders stannade och sa till hästen: - "Flytta på dig, din häst!" Men hästen bara gnuggade och flyttade sig inte ur fläcken. Då gick brummeliskutt fram till hästen, hoppade upp på ryggen på honom och kittlade hästen i näsborren med ett grässtrå. Hästen tog ett hopp rakt över diket vid vägen och skenade iväg ut på ängen. Farbror Anders höll händerna för ansiktet, men Brummeliplutt bara skrattade.

- "Titta nu farbror Anders", ropade han.
 Då stod Brummeliskutt på hästryggen och så
 hoppade hon ända upp på vägen.
 - "Nu kan vi åka igen, farbror Anders", sa
 Brummeliskutt.
 Så åkte de en bit till.

Då stod där en bil tvärs över vägen.
 Farbror Anders stannade och så sa han:
 - "Flytta på dig, din bil!"
 Men bilen stod där stilla som den stod.
 Då hoppade Brummeliskutt ned från mopeden och
 gick fram till bilen. Det satt en farbror och sov
 i bilen. Brummeliskutt tog då helt lugnt tag i
 stötfångaren fram på bilen och lyfte bort bilen
 till vädkanten. När hon släppte ned bilen, vaknade
 mannen vid ratten.

- "Oj-øj", ropade han, "vad är det som händer.
 Bensinen tog slut och så somnade jag visst".
 - "Nu kan vi åka igen, farbror Anders", sa Brumme-
 liskutt och både hon och Brummeliplutt skattade
 gott, när de såg hur förvånad farbror Anders var.
 Han gick bort till Brummeliplutt och viskade:
 - "Tänk om jag hade en så stark syster, som du har."
 Ja, så åkte de en bit och så en bit till och så en
 liten bit till och då var Brummeliplutt och Brumme-
 liskutt hemma. De tackade för skjutesen, men farbror
 Anders tyckte att det var han i stället, som skulle
 tacka för hjälpen under färden.

ALLA FLYGETS
 BARN ÖNSKAS

MÅNGA
 JULKLAPPAR
 AV

TROLLUNGEN